

דף קטז.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רצו סעיף ט.יז

ט. מאימתי תבואה או ירק מתקדשים משישרישו, וענבים משיעשו כפול הלבן.

יז. אסור לעבור בעציץ נקוב שזרוע בו ירק בתוך הכרם, ואם הניחו תחת הגפן ונשתהא שם בארץ כדי להוסיף אחד ממאתים הרי זה קידש.

עין משפט ג.

יו"ד סימן פז סעיף יא

יא. יג. אם העמיד גבינה בעור קיבת כשרה^ד אם יש בה טעם בשר אסורה^ה ואם לאו מותרת. אבל אם העמיד בעור קיבת נבלה וטריפה או של בהמה טמאה^ו אסור בכל שהוא משום דדבר האסור בעצמו ומעמיד בו אפי' באלף לא בטל. ודוקא שלא היה שם מעמיד אחר של היתר אבל אם היה ג"כ מעמיד אחר של היתר הוי זה וזה גורם ומותר אם יש ששים נגד האיסור^ז.

לאו ליהנות ניתנו מ"מ אסור כיון דבנר חנוכה צריך שיעור ובבשר בחלב אסור בהנאה דבעינן מיכתת שיעוריה. פ"ת אות ד'. כף החיים אות ט"ז.
ד. פירוש שנתן חתיכת עור בחלב. ט"ז ס"ק י"ב.

ה. כשאין ששים בגבינה כנגד העור שנתן ומר"ן כתב כך שסומך על טעימת גוי, כמבואר בס"י צ"ח. אבל לרמ"א דלא סומכין על טעימת גוי א"כ לעולם בששים. ש"ך ס"ק ל"ד. ואפי' באיסור דרבנן לא סומכין היום על גוי אפי' במסל"ת. כף החיים אות צ"ג.

ו. כיון שהאיסור מצד עצמו אנו רואים כאילו האיסור בעין משא"כ במעמיד בעור בהמת כשרה. ש"ך ס"ק ל"ה.

ז. ודוקא שאין האיסור לבדו יכול להעמיד דא"כ לא הוי זה וזה גורם. ט"ז ס"ק י"ג. וש"ך ס"ק ל"ו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דף קטז:

עין משפט ב.

יו"ד סימן פז סעיף י

יב. חלב הנמצא בקיבה ונמלח^ה בקיבתה או שעמד בו יום אחד מעת לעת אסור להעמיד בו גבינות.

הגה: לכתחילה אין להניח החלב בתוך הקיבה עד שיצטנן החלב^ט ובדיעבד אין לחוש^י.

הגה: אם נמלח בקיבתה או עמד שם מעת לעת והעמיד בו אוסר כל הגבינות עד שיהיה שישים בחלב שהעמיד^כ נגד הקיבה האסורה, ואם היה שישים בחלב הכל מותר.

אם הקיבה קרושה^ל אינה אוסרת כלום אפי' אין שישים בחלב כנגדה דפירשא בעלמא היא. אבל אם היה צלול ואח"כ נקרש יש לו דין צלול^מ. ויש מקילין בזה אפי' בהיה צלול לפני כן, ואח"כ נקרש, ובהפ"מ יש להקל.

הגה: עור הקיבה לפעמים מולחים ומייבשים אותו ונעשה כעץ וממלאים אותו

ה. היינו שהה במליחתו כדי שיתנו על האור ויתחיל להרתיח. כמו בסי' ס"ט סעיף י"ח, וגם נמלח כ"כ שאינו נאכל במלחו. ט"ז ס"ק ח'. "ואסור להעמיד בו" פירוש מאותו חלב שנמלח בקיבה לחלב אחר להקפיאו לעשותו גבינה. ט"ז ס"ק ט'. ואם העמיד בו לדעת השו"ע מותר לא שנא צלול לא שנא קרוש, אבל לדעת הרמ"א בצלול אסור אפי' בדיעבד. ש"ך ס"ק כ"ט.

ט. והטעם שחלב הקיבה חריף הוא וחמוץ שהרי מעמידין בו גבינות. ש"ך ס"ק כ"ו.

י. דיש לסמוך על סברת הפוסקים דלא אסור אלא ע"י מליחה. הגר"א אות כ"ג.

כ. פי' שיהיה שישים בחלב שהעמידו ונעשו גבינות נגד החלב שהיה בקיבה שנאסרה בקיבה משום בשר בחלב. ש"ך ס"ק ל'. ופר"ח אות כ"ז. והגם שהוא דבר המעמיד ודבר המעמיד אפי' באלף לא בטיל, כמ"ש בסעיף י"א י"ל דדוקא אם דבר המעמיד אסור בעצמו כמו נבלה אבל כאן שאין אסור מצד עצמו אלא מכח התערובת בשר בחלב בטיל בששים. ש"ך שם. וכל זה בהעמיד בבשר בחלב שאין איסורו אלא מדרבנן כגון ע"י מליחה או כבוש אבל בבשר בחלב שנאסר ע"י בישול מן התורה והעמיד בו לא בטיל דחשיב כגופו ואסור כנבלה. כ"כ הפר"ח שם.

ל. כלומר החלב שבקיבה היה קרוש, דבקרש חשיב כפירשא בעלמא ואינו אוסר. ש"ך ס"ק ל"א.

מ. ובספק אם היה קרוש או צלול יש להקל שאין כאן אלא איסור דרבנן. ש"ך ס"ק ל"ב.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

חלב: מותר דמאחר שנתייבש כעץ אין בו לחלוחית בשר.

עין משפט ג.

יו"ד סימן פא סעיף ו

ח. בהמה כשרה שינקה חלב מן הטריפה ונמצא בקיבתה מותר, וכ"ש טריפה שינקה מן הכשרה שמותר משום דחלב המכונס בקיבה פירשא בעלמא. ויש אוסרים בחלב צלול^ה הנמצא בקיבת כשרה כשינקה מטריפה.

הגה: והכי נהוג ואין חוששין שמא ינקה מן הטריפה או מן הטמאה שכל זמן שלא יודעים שבודאי ינקה מטריפה או מטמאה הכל מותר.

הגה: יש אוסרים לכתחילה להעמיד בקיבת^ה טריפה שינקה מן הכשרה אפי' כשהחלב קרוש משום מראית העין דנראה כאוכלין טריפות וכן נוהגין^ה, אבל בדיעבד או שנתערבה באחרות הכל מותר אפי' כשהחלב צלול^ה.

- ג. ה"ה שאר בני מעיים ולכתחילה אין לעשות כן. ש"ך ס"ק ל"ג. מ"מ בבשר שנתייבש אפי' כעץ אסור גם בדיעבד ויש מתירין גם בבשר יבש כעץ. כף החיים אות פ"ז. חמאה או גבינה שמביאין בנודות לצד הבשר מנהג העולם שלא לאכלם ויש נוהגים בהם היתר כיון שמעובדים מצד הבשר ואינם נקראים אוכל והמחמיר תבא עליו ברכה. כף החיים אות פ"ט-צ'.
- ו. ושם התיר לגבי דבש ושמן שמביאין בנודות אלו אפי' מצד הבשר שנותנים טעם לפגם משא"כ בחמאה ע"ש. כף החיים אות צ"א.
- ז. ודעת השו"ע לחשוש לכתחילה לאוסרים. כף החיים אות מ"ב.
- ח. היינו במה שיש בתוך הקיבה דפירשא הוא ומעיקר הדין היה מותר אך משום מראית העין אסור לדעת האוסרים, ולדעת המתירין גם בקיבת נבלה וקיבת טמאה מותר להעמיד בהם דפירשא הוא. כף החיים אות מ"ג. מ"מ לא ראינו ולא שמענו מי שגיבן בהם ונראה כדברי האוסרים ואין לשנות. שם אות מ"ד.
- ט. כשרה שינקה כל ימיה מן הטריפה יש אומרים דאסורה היא בעצמה. ש"ך ס"ק ט"ו. אבל הסכמת הפוסקים להכשיר רק המחמיר תבא עליו ברכה. כף החיים אות מ"ה.
- י. כ"כ הש"ך בס"ק ט"ז.